

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **I.**, bývajúcej v **B.**, zastúpenej v dovolacom konaní JUDr. **A.**, advokátkou so sídlom v **Š.**, proti odporcovi **P.**, bývajúcemu v **B.**, zastúpenému v dovolacom konaní JUDr. **D.**, advokátom so sídlom v **S.**, **o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam**, vedenej na Okresnom súde Senica pod sp. zn. 5 C 130/2003, o dovolaní odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 25. marca 2009, sp. zn. 24 Co 337/2007, 24 Co 338/2007, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie odporcu **o d m i e t a .**

Navrhovateľke náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Senica (súd prvého stupňa) rozsudkom z 18. júna 2007 č.k. 5 C 130/2003-178 zrušil podielové spoluvlastníctvo navrhovateľky a odporcu v 2. rade (P.) k nehnuteľnostiam zapísaným na liste vlastníctva č. X. pre obec a katastrálne územie B., parc. č. X. - zastavané plochy a nádvoría o výmere X. m², parc. č. X. - záhrady o výmere X. m² a dom súpisné č. X., stojaci na parcele č. X. tak, že tieto nehnuteľnosti v celosti prikázal do výlučného vlastníctva odporcu v 2. rade, ktorému uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke (náhradu) 326 250 Sk do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Konanie proti odporcom v 1. a 3. rade (J. a V.) z dôvodu späťvzatia návrhu proti týmto odporcom zastavil. Navrhovateľke uložil povinnosť zaplatiť súdu prvého stupňa trovy štátu 5 341 Sk. Pre samostatné uznesenie si vyhradil rozhodnutie o trovách konania účastníkov. Uznesením zo 16. júla 2007 č.k. 5 C 130/2003-189 navrhovateľke uložil povinnosť zaplatiť odporcovi v 2. rade náhradu trov

konania 94 727,50 Sk do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia k rukám právneho zástupcu odporcu v 2. rade. Zároveň vyslovil, že navrhovateľka nemá právo na náhradu trov konania voči odporcom v 1. a 3. rade, a že títo odporcovia nemajú právo na náhradu trov konania.

Krajský súd v Trnave (odvolací súd) rozhodol o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku súdu prvého stupňa a jeho uzneseniu o trovách konania rozsudkom z 25. marca 2009 sp. zn. 24 Co 337/2007, 24 Co 338/2007. Rozsudok súdu prvého stupňa o zrušení podielového spoluvlastníctva prikázaním nehnuteľností v celosti do výlučného vlastníctva odporcu (v 2. rade) potvrdil, avšak v časti o náhrade za podielové spoluvlastníctvo pre navrhovateľku tento rozsudok zmenil tak, že odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke 17 025 € do 15 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Ďalej zmenil výrok rozsudku súdu prvého stupňa o náhrade trov konania štátu tak, že každému z oboch účastníkov - navrhovateľke aj odporcovi (v 2. rade) uložil povinnosť zaplatiť súdu prvého stupňa po 88,64 € ako náhradu trov konania štátu. Každému z oboch účastníkov - navrhovateľke aj odporcovi (v 2. rade) uložil tiež povinnosť zaplatiť Krajskému súdu v Trnave po 22,35 € ako náhradu trov konania štátu, ktoré vznikli v odvolacom konaní. Zároveň zmenil uznesenie súdu prvého stupňa o trovách konania medzi navrhovateľkou a odporcom (v 2. rade) tak, že žiadny z týchto účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Napokon rozhodol, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie odporca, a to len do výroku, ktorým odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa o trovách konania tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v tejto časti zmenil tak, že uznesenie súdu prvého stupňa potvrdí. Podľa dovolateľa je dovolanie prípustné v zmysle ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. Namietal, že odvolací súd rozhodol nesprávne, pretože napadnutý výrok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, že obaja účastníci dosiahli vo veci čiastočný úspech. Tvrdil tiež, že odvolací súd zmenu uznesenia súdu prvého stupňa o trovách konania ani neodôvodnil, keď iba uviedol, že každý účastník mal úspech len čiastočný.

Navrhovateľka navrhla dovolanie zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Z dovolania vyplýva, že odporca napáda rozsudok odvolacieho súdu len v časti týkajúcej sa trov konania. Dovolanie, ktoré smeruje proti výroku rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania, je rozhodnutím, ktoré je síce súčasťou rozsudku odvolacieho súdu, má ale charakter uznesenia a tento charakter nestráca, i keď rozhodnutie o trovách s meritórnym rozhodnutím vo veci súvisí a je do neho pojaté (§ 167 ods. 1 O.s.p.). Pokiaľ teda ide o túto časť rozhodnutia odvolacieho súdu, prípustnosť dovolania treba posudzovať podľa § 239 O.s.p., nie podľa § 238 O.s.p., ako sa mylne domnieva dovolateľ, keď poukazuje na § 238 ods. 1 O.s.p.

Ustanovenia § 239 ods. 1 a ods. 2 O.s.p. vymedzujú prípady, v ktorých je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, pričom však podľa § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o t r o v á c h konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením. Dovolanie odporcu smeruje teda proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, u ktorého je dovolanie uvedeným ustanovením *expressis verbis* (vyslovne) vylúčené.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p., ktoré ukladá dovolaciemu súdu povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., dovolací súd sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale komplexne sa zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. V zmysle § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto

v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Dovolateľ nenamietal, že by v danom konaní došlo k niektorej z týchto väd a existencia vady takejto povahy nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto nemožno vyvodit' ani z tohto zákonného ustanovenia.

S námietkou dovolateľa, že odvolací súd zmenu uznesenia súdu prvého stupňa o trovách konania riadne neodôvodnil, sa dovolací súd nestotožňuje. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí dostatočne odôvodnil svoj záver, na základe ktorého zmenil uznesenie súdu prvého stupňa o trovách konania medzi navrhovateľkou a odporcom tak, že žiadny z týchto účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Uviedol, že zohľadnil skutočnosť, že obaja účastníci v priebehu konania svoje návrhy menili; v podrobnostiach konkrétne aj rozviedol, čo navrhovali. Ďalej, že v odvolacom konaní navrhovateľka uspela v tom, že bolo zadané vypracovanie znaleckého posudku porovnávacou metódou. So zreteľom na podané okolnosti a predmet sporu, keď rozhodnutím bol vyriešený vzťah oboch účastníkov, ktorí sa nedokázali vzájomne mimosúdne dohodnúť, ustálil, že každý z účastníkov mal v konaní úspech len čiastočný, ktorý nie je možné vyčíslit' pomerom a preto je potrebné aplikovať § 142 ods. 2 O.s.p. Odôvodnenie odvolacieho súdu vo vzťahu k výroku o trovách konania v primeranom rozsahu teda vysvetlilo, ktoré skutočnosti považoval súd za podstatné vo vzťahu k úspešnosti účastníkov v konaní, z ktorých okolností pri svojom rozhodovaní vychádzal, akými úvahami sa riadil a ako vec právne posúdil. So zreteľom na požiadavky na odôvodnenie rozsudku podľa § 157 ods. 2 O.s.p., ktoré sa - až na stanovené výnimky - primerane použijú i na odôvodnenia uznesení (porovnaj § 167 ods. 2 O.s.p.), je toto odôvodnenie odvolacieho súdu natoľko dostatočné (konkretizované), že zákonné limity kladené na odôvodnenie rozhodnutia splňa, nemožno mu dôvodne vytýkať, že je neúplné. Dovolací súd pripomína, že z hľadiska odôvodnenia rozhodnutia je dôležité, aby splňalo spomenuté zákonné parametre (limity) kladené na vysvetlenie súdu ako orgánu verejnej moci; nie je podstatné to, či takéto odôvodnenie zároveň je aj totožné s očakávaniami alebo predstavami účastníka konania.

Odporca v dovolaní tiež namietal, že rozsudok v napadnutom výroku, ktorým odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa o trovách konania tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav.

K tejto námietke je treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) je síce prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Keďže prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporcu podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutou časťou rozsudku odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej navrhovateľke vzniklo právo na náhradu trov konania proti odporcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd však navrhovateľke nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodala návrh na uloženie tejto povinnosti (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 17. decembra 2009

JUDr. Jana B a j á n k o v á, v. r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková